

Майстер Кошутнар

Орган Новоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII

№ 56 (2316).

СЕРЕДА

11

ТРАВНЯ

1977 РОКУ

Ціна 2 коп.

Газета виходить з 1939 року.

ТИ НА ЗЕМЛІ — ГОСПОДАР

ЗМІНЮЄТЬСЯ зміст сільської праці, дедалі помітніше перетворюється вона у працю індустріальну, вимагаючи від сьогоденного колгоспника рівня спеціальної підготовки. В Олександрівському районі виховання і закріплення молодих кадрів забезпечують цілим комплексом економічних, організаційних, ідейно-виховних заходів. Значну роль відводять тут сільським школам. Чи спроможні вони самостійно, на належному рівні вести професійну підготовку майбутніх господарів землі? Голова колгоспу «Дружба» Григорій Іванович Самодієв вважає, що господарство повинне заздалегідь дбати про робочі руки ще тоді, коли вони невпевнено тримають учнівську сапосиску. Партійна організація, правління цього колгоспу з розумінням ставляться до потреб школи. Власне, не школи, а шкіл, бо в «Дружбі» їх дві: Єлизаветградська і Михайлівська. Учні мають змогу не тільки теоретично знайомитися з азами професії хлібсроба, а й практично застосовувати набуті знання. Михайлівська школа має два трактори, сільгоспінвентар, Єлизаветградська — автомобіль. Торік на десяти

У ПОЛЕ —

для серйозної праці чи на екскурсію?

закріплених за ними гектарах михайлівські старшокласники одержали по 40 центнерів пшениці з гектара, тоді як колгосп — лише по 35.

Господарями, а не екскурсантами почувають себе в полі й учні Бовтиської середньої школи, в користуванні яких автомобіль, трактор, сільгоспінвентар. А старшокласники Голківської десятирічки ще й збирають урожай власним комбайном. Тому й не дивно, що випускники цих шкіл охоче вибирають собі батьківську стежку, залишаючись працювати в рідних колгоспах.

У районі діє міжшкільний навчально-виробничий комбінат трудового виховання. Сучасні кабінети, добра технічна оснащення дають можливість тут вести професійну роботу на належному рівні.

Довго в районі дебатували про закріплення за комбінатом Івангородської середньої школи Івангородні пельми зрадній позитивному розв'язанню питання, але радість була невіддільною. Трудомими навчанням учням доводиться, як і раніше, оволодівати у своїй школі. Виявилось, що дітям ніяк не дозати отой десяток кілометрів, які відділяють село від районного центру. На жаль, не втрутився і не доно-

міг тут іколі районний комітет ЛКСМУ, хоча в козосці «Прогрес» Івангородська десятирічка на стаповинці «бідних родичів». П виробничу бригаду не має ніякої техніки. І якщо торік поле виробничої бригади було поруч школи, то нині воно в загальному масні колгоспу за кілька кілометрів від села. Тому методичну і практичну допомогу бригаді подавати важко. Табір праці і відпочинку існує на папері, літні жатки фактично перебувають на території тракторної бригади колгоспу.

Не кращі умови й у виробничій бригаді Бірківської середньої школи. Прекрасний стаціонарний табір праці і відпочинку можна було б створити у приміщенні колишнього дитячого садка. Можна було б, якби доклав до цього рук комітет комсомолу колгоспу, очолюваний С. Добровольським. Та комітетчики шефство над школою вважають справою другорядною. Волаті-виробничники не бувають в учнівських колективах, їм зовсім байдуже, що виробнича бригада не має свого поля. Та й на загальних масивах колгоспу школярам нічим обробляти землю. Всі члени бригади вивчають техніку у міжшкільному комбінаті, і їхні керівники Катерина Федорівна Сідей почуває себе «міністром без порт-

феля», а учні в полі — екскурсантами.

Бірківським школярам нічим обробляти свою землю, і колгосп «Іскра» користується нею на власний розсуд. Та оскільки програмою передбачено роботи в полі, учні і використовують... «для прориву». Скажімо треба обкопати і побігати дерева в саду, що займає 20 гектарів — виручає школа. Закласти парники — школа. Зробити видову кропку на 250 гектарах пшениці — хто ж, як не школа? Як то кажуть, і повки ситі, і овці цілі.

Коефіцієнт корисної дії такої профорієнтації — в адресах працевлаштування випускників шкіл району: комбінат хімволокна, кулінарне, залізничне училище, завод радіовиробів, ланківна фабрика, училище зв'язку, цукрокомбінат, кооперативний технікум... І вчорашні випускники Родниківської середньої школи Валю Донцову, Надію Товкач, Валю та Любу Мурчиків, які вирішили піти працювати на Кіровоградський завод радіовиробів, можна зрозуміти. Просто дівчатам здалось, що там, на заводі, цікавіше, значущіше, бо набридло виконувати в полі найнекваліфікованішу роботу. А жаль, що в більшості шкіл району у учнів відбивають охоту від землі. Так буває, коли вчитель-словесник пересічним веденням уроку іноді викликає у школяра відразу до Пушкіна. І мине десяток літ, перш ніж, можливо, зовсім випадково той пізнає красу і велич безсмертної поезії. Земля — теж поезія...

Л. КРАВЕЦЬ.

Олександрівський район.

ЩО ТО МАЙСТЕР!

Це безперечно: без майстра на виробництві не здійснити великих і навіть малих заходів по вдосконаленню техніки, технології, організації праці і розвитку трудового сусперництва. Шанована ця людина, до тонкощів обізнана з ділами колективу. А в наш час, коли на кожній ділянці, на кожному робочому місці йде напружена боротьба за підвищення ефективності праці та поліпшення якості продукції, особливо зростає роль майстра як організатора трудового процесу і вихователя робітників.

Про все це йшлося на обласній нараді майстрів та бригадирів підприємств промисловості, транспорту, зв'язку, сфери обслуговування, будівельних організацій. Заслухавши доповідь голови облпрофради Д. Т. Жмака, учасники наради висловили чимало слушних пропозицій щодо поліпшення практики роботи командирів виробництва у світлі постанов ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи по дальшому підвищенню ролі майстра виробничої ділянки промислових підприємств і будівельних організацій».

На нараді виступив другий секретар обкому Компартії України Л. Ф. Кібець.

Прийнято звернення до всіх майстрів і бригадирів області.

ВІКО ПОМНЕ

На святкову вулицю виходили ветерани і сини колишніх фронтовиків, виходила мати із щасливою дитиною — з кожного дому, з кожної квартири. У матері радість — бо свято, бо її єдиний син тридцять другу весну зустрічає мирний травень. У матері печаль. Бо тридцять другий рік чекає з далекої дороги свого чоловіка. Йдуть люди до обелісків, до Вічного вогню. Найбільший людський потік сюди, на меморіальне кладовище, до фортечних валів, де височить пам'ятник Невідомому солдатові. Сотні жителів Кіровограда зібраних тут. Представники трудових колективів, комсомольці і піонери покладають вінки до надмогильних плит, до підніжжя обеліска.

А потім — радісні зустрічі. Фронтовики згадували бойових побратимів, згадували грізний 1941-й і переможний 1945-й. У гарнізонному Будинку офіцерів зібралися ветерани 39-го гвардійського Відецького повітряно-десантного корпусу, який визволяв Кіровоград від німецько-фашистських загартників. Про свої фронтові дороги згадував рядовий боєць і посівільний полковник, що вже у відставці. Після зустрічі у святковому залі колишні фронтовики поїхали на Новомиколаївку. І тут своїми руками посадили алею Десантників.

Багатолюдний мітинг відбувся на околиці міста біля шляху, що веде до Новгородки. Тут відкрито військово-технічний пам'ятник «Танк Т-34». Ветерани зустрічали в школах міста, в парках і скверах, на вулицях і площах. Молодь висловлювала вдячність воїнам-визволителям, які захистили для них щасливі весни. А ввечері юнаки і дівчата пройшли з факелами вулицями обласного центру, біля Вічного вогню, перед ветеранами Великої Вітчизняної війни дали клятву бути гідними спадкоємцями слави своїх батьків.

Було свято. Був щасливий день — День Перемоги. Був день пам'яті.

На фото: вгорі — ветерани 39-го гвардійського Відецького повітряно-десантного корпусу підполковник запасу Б. Д. САМОІЛЮК, старший сержант запасу І. С. ЛЕВЧЕНКО, підполковник у відставці Я. А. ГАЛУШКА, посадивши алею Десантників, доручають доглядати її піонерам школи № 3; внизу — військово-технічний пам'ятник «Танк Т-34».

Леонтій Васильович Зайцев проводить уроки мужності і виступає на вечорах бойової слави. Було слово про перший день війни і про травень 1945-го. Був слоган про бій під Ленінградом. На фото: Л. В. ЗАЙЦЕВ з шестикласниками Кіровоградської середньої школи № 24. Фото І. КОРЗУНА та В. КОВПАКА.

Атестуємо

комсомольсько-молодіжні

П'ЯТІРКА З А УСМІШКУ

ЛЮДМИЛА замислилася, ще раз подумки проаналізувала, як попрацювали дівчата із секції чоловічого трикотажу. Її обличчям сквзнула одоволена усмішка. «І сьогодні всі заслугоають п'ятірки»... Присунула до себе зошити. Відкрила перший, на обкладинці якого стояло прізвище Надії Вдовиченко і проти дати «30 квітня» поставила гарну округлу п'ятірку.

Погляд групкомсорга перебіг вище і зупинився проти помітки «1 квітня» — там стояла двійка. В загальному гурті чотвірок і п'ятірок вона була помітною і завжди псувала настрій Людмилі, коли та заповнювала зошити. Але сьогодні цього не сталося. Місяць закінчувався, і оте записання на роботу, яке й зумовлювало появу такої низької оцінки, було чи не єдиною неприємністю в роботі комсомольсько-молодіжного колективу магазину. Надія виправляється. Видно, серйозна розмова з подружками пішла їй на користь. Продавщиця з неї чудова. Оті кілька записів — то вже минуле...

На перший погляд п'ятибальна система в оцінці роботи продавця видається дивацтвом. Та це не так. До того, щоб впровадити її, дівчата не раз аналізували свою роботу. Як підвищити якість обслуговування покупців? Якість роботи продавця — від чого вона залежить?

Як не парадоксально, а і в наш час професія продавця найменш вивчена. А вона — досить складне суспільне явище. Працівникам торгівлі доводиться мати справу з людьми, з їхніми настроями, смаками. Це не так легко...

Буває й таке: одна горить на роботі, інша — ні. А план на всіх один. Чи можна якось стимулювати (хоча б морально) роботу кожного, тримати її під контролем? У великому колективі зі своєю специфікою — важко, але можна, — так вирішили в магазині № 10 фірми «Одяг». (Читачі знають його як магазин «Трикожаж».) Поміркували комсомольці і виділили шість основних показників у роботі продавця-консультанта. На чому ж зосередили увагу з комсомольсько-молодіжному? Перше — це виконання плану

товарообороту. Друге — ввічливість, уважна ставлення до покупця, вміння запропонувати товар, як робить це, скажімо, Надія Вдовиченко чи Рита Горескул: дотримання правил торгівлі. Третє — наявність у продажу протягом усього робочого дня всіх товарів, обумовлених асортиментним переліком. Це основні показники. Крім того, не менш важливі — зовнішній вигляд продавця, дотримання ним норм етики, правил внутрішнього розпорядку, трудова дисципліна, виконання комсомольських і громадських доручень, забезпечення збереження матеріальних цінностей...

Щодня завідувача сектором магазину виставляє кожному членові колективу оцінку. Тепер значно легше підбизати підсумки соціалістичного змагання, визначати переможців серед відділів чи кращик по професії.

Скажете, експериментують дівчата? Так. Вони шукають, міркують, як працювати по-човому, сьогодні — краще, ніж учора. І працюють. Приклад? Будь ласка! Не часто, але трапляються покупці, яким потрібні трикотажні вироби нестандартних розмірів. Дівчата йдуть і таким назустріч. Завели спеціальну книгу, де записують подібні замовлення. Потім передають їх на фабрику. Хинсе час і людина одержує листа, в якому її повідомляють, коли прийти до магазину по готовий костюм чи сорочку.

Нині дівчата з комсомольсько-молодіжного збирають адреси ветеранів Великої Вітчизняної війни, Жовтневої революції — людей, які не зможуть прийти до магазину за покупкою. Комсомольки обслуговуватимуть їх удома.

Іх сімнадцять — молодих, завзятих. Вони а пошуках. Колектив утверджується не відразу. І минув певний час, поки дівчата, що закінчили Кіровоградський кооперативний, торговельний технікум, або ж училище, відчули себе колективом.

У червоному кутку магазину висить «Кодекс честі продавця». Його показують кожній новенькій, і він стає програмою її робочого життя. Поруч екран соціалістичного змагання — орієнтир дії на сьогодні, завтра.

Серед переможців у соціалістичному змаганні між комсомольсько-молодіжними колективами області за перший квартал 1977 року названо й дівчат із «Трикожажу». Минув лише місяць другого кварталу, а молоді продавці вже працюють з перевиконанням планів. Дедалі частіше групкомсорг Людмила Почкай ставить усім дівчатам за роботу п'ятірки. Колектив знайшов своє обличчя.

Л. БАРАНОВА,

завідувача відділом жіночого трикотажу кіровоградського магазину № 10.

Лікар Добринської сілської лікарні Ф. Д. ГЕТЬМАНЕЦЬ вніс у фонд миру майже 21 тисячу карбованців. Учасник Великої Вітчизняної війни, представник пайтумишної з професії — медицини, йому особливо близькі ідеї миру, дружби і взаєморозуміння між народами. Напередодні свята Перемоги делегат Всесвітнього конгресу миру сілський лікар побував у Новоукраїні, зустрівся з її жителями, закликав юних новоукраїнців зміцнювати дружбу з ровесниками за кордоном. Фото М. ЧАЙКОВСЬКОГО.

ЗА ПАРТАМИ — РОБІТНИКИ

ОДИНИЦЯ ВИМІРУ — ДІЯ

Ні, в завкомі комсомолу «Червоної зірки» не починали з цифр, не гортали поспіхом ділових паперів, а відразу запросили в цех. У який? На вибір. І тим приємнішим було моє здивування, коли саме того дня в механоскладальному цеху № 2 я зустрів учительку вечірньої середньої школи № 1 Г. Б. Дубиницьку. Разом з комсоргом цеху Наталією Ломакіною вона розмішувала нові матеріали на стенді «Школа і завод». Приклеєно останню листівку — і все на сьогодні. Можна довідатись, хто як навчається, кого адміністрація

цеху або ж комітет комсомолу відзначили як кращого учня, кого попередили за пропускання уроків, коли екзамен, зустріч із раціоналізаторами... Всі, хто підходив, якимось особливим чомно віталися з Ганною Борисівною.

— Це моє, — пояснювала вчителька. — Тридцять дев'ятеро їх у мене в десятому класі.

А всього майже 400 молодих червонозорівців учаться в цій школі.

Взяти хоча б ланку «Класний керівник — комсорг цеху». Щопонеділка об 11.00 — спільне засідання, на якому обговорюють відвідування, заняття, успішність, поведінку кожного учня зокрема. І якщо в цеху чи на ком-

сомольських зборах ви зустрінете класного керівника, то в школі — членів комітету Анатолія Кузнецова, Аллу Чорну, а часом і колишніх випускників, нині прославлених заводчан — Героя Соціалістичної Праці О. О. Кошурка, депутата Верховної Ради УРСР Л. В. Чернегу, відомих раціоналізаторів підприємства В. Ф. Ляшенко, О. В. Мариницу.

Звісно, проблем назбирується чимало. І для їх розв'язання щокварталу збираються на засідання члени завкому комсомолу, вчителі. Так є на ділі, такі в спільних (комітеті і школі) заходах на десяту п'ятірку, спрямованих на те, щоб кожен молодий червонозорівець мав середню оцінку.

З. АДАС,
позанітатний кореспондент «Молодого комунара».

СОЦІАЛІСТИЧНЕ
ЗМАГАННЯ:
ПРАКТИКА РОБОТИ
КОМІТЕТУ

ПОДАЙ РУКУ, РАЙКОМ!

Від свого попередника секретар комітету комсомолу Ольга Писарева прийняла полегку «спадщину». І довелося їй докласти чимало енергії, виявити багато наполегливості. Тепер і збори відбуваються вчасно, і явка на них висока, і комітет засідає щомісяця, майже всі комсомольці мають доручення.

Про досвід роботи молодих майстрів машинного доіння — сестер Наталю і Людмилу Шинишкіних розповідала районна газета. Крім цих дівчат, у чваринишній колгоспу «Победа» зайнято чимало комсомольців — зоотехніки Людмила Богданова, Тетяна Олійченко, ветлікарі Тетяна Рябоконь та Микола Дзюба. Навряд чи знайдеш таке господарство в Кіровоградському районі, де б на фермах працювало більше комсомолок — майстрів машинного доіння, ніж у «Победи». Та саме тут для комітету комсомолу непочатий край роботи. Адже не розроблено умов соціалістичного змагання серед молодих тваринників, не визначено моральних і матеріальних стимулів, досвіду передовиків, наставників серед молодих тваринників не поширюють.

Приміром, Лідія Костенко працює на фермі дев'ятий рік. Вона єдина серед молодих майстрів машинного доіння, хто подолав торік тринадцятий

рубіж. А завдяки чому? Про це знає тільки сама Костенко.

Більше того, Лідія безпідставно опинилася лише на четвертому місці. Це тому, що комітет комсомолу забув про неспівкову молоді. А якби було розроблено умови трудового суперництва, конкретно визначено і мінімальний рубіж, що його має взяти переможець, і рік учасників змагання, то трикраті помилки не сталося б.

Обов'язковим в умовах соціалістичного змагання повинен бути пункт про якість молока. З ним, думаю, погодилися б члени комітету комсомолу, якби ознайомилися принаймні з повідомленнями стіншівки народного контролю колгоспу, де йшлося про те, що господарство останнім часом здає молоко другим сортом, а ферма № 1 другого відділка — несортовим. Лише з 1 по 6 квітня колгосп через це втратив 600 карбованців. Обговорення питання про змагання молодих майстрів машинного доіння за високу якість молока могло б стати одним з найактуальніших на комсомольських зборах або на засіданні комітету комсомолу.

Коли йшлося про важку «спадщину», малося на увазі і саборгованість по членських внесках, що її допущала комсомольська організація господарства при попередньому секретарі. Сектор обліку райкому комсомолу провів значну роботу, щоб ліквідувати упуущення в цій ланці, а ось відділ комсомольських організацій працює по-старому, випускає з поля зору чимало питань ведення соціалістичного змагання. А допомоги від нього давно чекають комсомольські активісти колгоспу.

Ю. СТОРЧАК,
Колгосп «Победа»
Кіровоградського району.

СОНЦЕ НЕ ШКОДУЄ ГАРЯЧИХ ПРОМЕНІВ ДЛЯ ЗЕМЛІ. І ТИМ САМИМ НАГАДУЄ: ЛІТО НЕ ЗА ГОРАМИ. ЛІТО, ЯКЕ ПРИНЕСЕ ШКОЛЯРАМ ДОВІДНІ ТАБІРНОГО ЖИТТЯ. ЯКИМ ЖЕ ВОНО БУДЕ, ПІОНЕРСЬКЕ ЛІТО-77? ПРО ЦЕ ЙШЛОСЯ НА ХІ РЕСПУБЛІКАНСЬКОМУ СЕМІНАРІ СТАРШИХ ПІОНЕРОВАЖАТИХ І НАЧАЛЬНИКІВ ПІОНЕРСЬКИХ ТАБІРІВ, ЩО ВІДБУВСЯ НЕЩОДАВНО У ЛЬОВІ. ПРО ЦЕ ЙТИМЕ МОВА Й НА ОБЛАСНОМУ СЕМІНАРІ, ЩО ПОЧАВ СВОЮ РОБОТУ ВЧОРА.

ЛЕНІНСЬКИЙ комсомол на честь славного ювілею став на 60-тижневу життєву трудову вахту. Всесоюзні піонерська організація крокує маршем піонерських загонів «Демо дорожню Леніна, дорожню Жовтня». І піонерське літо проходить під знаком підготовки до славного ювілею. Там, на табірних зборах, йтиме мова про героїчний шлях нашої держави за роки Радянської влади, про революційні перетворення в країні за цей час. І зв'язимуться ці збори «Наємо дорожню Леніна, дорожню Жовтня». Літо — найбільш сприятливий час для походів. І юні туристи відвідують ленінські місця, ознайомляться з багатьма містами, підприємствами, електростанціями, будовами, колгоспами і радгоспами, що несуть ім'я великого вождя чи патроніровані орденом його імені. Зустрічатимуться з людьми, які творили і творять славу історії країни, — комуністами, героями громадянської і Великої Вітчизняної воєни, передовиками виробництва, молодими гвардійцями п'ятірки. Зустрічатимуться з ними, слухатимуть їхні розповіді, писатимуть літпис їхньої трудової слави.

ПОЗИВНІ ПІОНЕРСЬКОГО ЛІТА

В таборі піонери оформлятимуть стенди «П'ятірка в житті нашої країни», «П'ятірка і наш край» та інші. Та не можуть школярі тільки слухати про працю інших. Вони обов'язково знайдуть посильну роботу і для себе. Влітку триватимуть Всесоюзні піонерські акції «БАМУ — піонерські поліди», «Мільйон — Батьківщині», «Живи, книго!» Особливо широкою стане операція «Зернівка». Адже піонери обов'язково допомогать колгоспникам у польових роботах, збиратимуть урожай другого року п'ятірки. Багато вистигнуть вони допомогти у впорядкуванні міст і сіл, у ремонті шкільних приміщень, у заготівлі кормів та лікарських рослин, ягід, грибів. Найактивніших трудовіть сфотографують біля розгорнутого піонерського прапора дружини, їхні імена записуть у табірну Книгу пошани. І всі вони будуть горді від усвідомлення того, що і їхня праця впливає на у пращо нашої республіки.

Влітку цього року в нашій країні проходить міжнародний дитячий фестиваль «Хай завжди буде сонце!» Він стане новим етапом в активізації спільних дій широких прогресивних сил у боротьбі за мир, важливим етапом у підготовці до XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів на Кубі. Кожний піонерський табір, дитячий майданчик, позашкільний заклад повинні в цей час жити за програмою фестивалю. В ході фестивалю дуже важливо глибше знайомити радян-

ських дітей із життям їхніх однокласників за кордоном. Освіт і повинні на повну силу виявити себе клуби політінформаторів. Кожний табір внесе також конкретний вклад у Всесоюзну операцію «Солідарність» — перерахує кошти на будівництво Ханойського Палацу піонерів та візьме участь у русі «Піонери СРСР — дітям Анголі».

Влітку, мабуть, хочеться забути про всі шкільні турботи, підночити. Але піонерські активісти добре пам'ятають, що якими б довгими не були літні дні, навчальний рік все одно настане. І тоді знову треба буде вирішувати безліч питань, серед яких можуть трапитися і особливо важкі. Отож треба заздалегідь готуватися до них. Тому в кожному таборі дитяче місто піонерського активу. Заняття в ній проводитимуть піонервожати, студенти, вчителі, комсомольські працівники.

Кожний день найдовших і найжарячіших шкільних канікул буде не тільки до краю наповнений сонцем і теплом. Уже сьогодні, ще сплячи за шкільною партою, хлопчики і дівчатка мріють прожити кожний цей день весело, цікаво і корисно. І допомогти їм у цьому зобов'язані ми, їхні старші друзі, піонервожати. Готуймося до цього серйозніше! Завдання ж бо, як бачимо, у нас дуже важливі.

О. РІЗНИЧЕНКО,
учасниця XI республіканського семінару старших піонервожатих і начальників піонерських таборів.

Понад вісімсот листів з позначкою «Абітурієнт-77» одержала редакція від школярів області у відповідь на анкету «Розкажіть про мою професію». І не дивно. Питання вибору професії хвилює нині багатьох. Приємно відзначити, що серед наших читачів є сотні майбутніх робітників, агрономів, зоотехніків, учителів — словом, людей найрізноманітніших професій.

Як ми і обіцяли на сторінках газети буде вміщено розповіді про професії, які найчастіше трапляються у вищих відповідях на анкету. Тож просимо всіх, хто прислав листи до редакції, уважно стежити за матеріалами, що публікуватимуться під рубрикою «Абітурієнт-77».

Сьогодні відповідь на свої запитання дістануть учні, котрі цікавилися робітничими професіями.

Вмикаючи вчорашній світло в кімнату, ми не замислюємося над тим, що зробили ми одним майже механічним порухом руки. Зовсім не важко будь-кому з нас уключити праль-

куди вигідніше виготовити з допомогою штампа, адже при обробці металів різанням велика кількість металу йде в стружку? А як багато залежить від умінь, вправності безпо-

середнього виконавця цих операцій — токаря, фрезерувальника, слюсаря — інструментальника! А скільки знань вимагає робота електромонтера-ремонтника! Знання для роботи в цій галузі можна здобути в кількох навчальних закладах нашої області.

Олександрійський інду-

стріальний технікум готує фахівців за спеціальностями: електроапаратуробудування, обробка металів різанням, виробництво штамів і прес-форм. На першу спеціальність приймають осіб, що закінчили 8 і 10 класів, на дві інших — 8 класів. Вступники складають екзамени з двох предметів. Ті, що закінчили середню школу, пишуть свідчення української чи російської мови, складають усний екзамени з математики; восьмикласники — теж із математики (усно) і пишуть диктант з української чи російської мови. Випускники училища працюють на підприємствах електротехнічної промисловості конструкторами, технологами, майстрами. Адреса технікуму: м. Олександрія, проспект Леніна, 62.

Токарів, електромонтажників, слюсарів-інструментальників готує Олександрійське технічне училище № 3. В училищі можна набутися і спеціальностей слюсаря по ремонту холодильних установок, слюсаря по ремонту промислового устаткування, шофера-автослюсаря та інших. Приймають до училища юнаків і дівчат із середньою освітою і з освітою за 8—9 класів без вступних екзаменів. При закладі є добре обладнані майстерні, навчальні кабінети, лабораторії. Учні, що закінчили вісім класів, навчаються у вечірній школі. Ті, хто має середню освіту, може продовжувати навчання на вечірньому відділі індустріального технікуму і на філіалі Дніпропетровського гірничого інституту (м. Олександрія). Адреса училища: м. Олександрія, площа Кірова, 18.

Окрім цього, токарів, слюсарів-ремонтників, слюсарів механоскладальних робіт, електрогазозварників готують технічне училище № 6 (м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26), МСПТУ № 4 (м. Кіровоград, вул. Жовтневої революції, 20), МСПТУ № 1 (м. Олександрія, селище Жовтневе, вул. Ватутіна, 1). Вони чекають на вас, старшокласники! І саме там ви зможете підготувати себе до улюбленої роботи.

Н. ВІКТОРОВА.

Михайло ШЕВЧУК

Парашутисти ще раз пройшли непомишеними в тил. Та кудись подівся Туріс. Мабуть, десь заблукав у темряві.

У Лоунах їх повідомили, що за селом гітлерівці розстріляли трьох парашутистів, серед яких була й жінка. Отаке, то Віра Мордунова.

Мельник втрачав свідомість, мав, його рапи ятрисили. У селі Гвіждики першим дав їм притулок Йосеф Шедівий, а його дружина перевезла рапи Мельника. Парашутисти снали в сніг, переховувались на горішці. У Бідні їм знову допомогли селяни. А тим часом у Чехії і Моравії фашисти розкидали листівки з таким текстом:

«У ніч на 17 жовтня 1944 року в районі між Жакцем і Лоунами було скинуто з радянського літака радянських агентів. Більшість із них під час приземлення вбито або взято в полон. Решта поки що перебуває на волі. Можна сподіватися, що агенти звернуться до населення з проханням сховати їх або подати якусь іншу допомогу, зокрема продовольством. Рішуче попереджаємо населення про заборону надавати парашутистам будь-яку допомогу».

Про появу цих агентів, чи якихось інших підполітних осіб населення повинне негайно повідомити в найближче поліцейське управління або місцевий властий. Прізвища інформаторів залишаються в таємниці. Хто допоможе виконати агентів одержить відозвіду нагороду в розмірі до 100 000 крон.

Кожний, хто надасть допомогу радянським агентам-парашутистам, переховуватиме їх або триматиме в секреті відомості про їхнє перебування, буде відповідно до чинного закону засуджений до страти.

Верховний СС і поліцайфюрер Богемії і Моравії та імперських земель Судетів обер-группенфюрер СС К. Г. Франк».

Але пересторога не злякала селян. Парашутистам допомагали всією. І їм пощастило уникнути переслідування.

Кіш довідався, що в лісі є кілька патріотичних груп. Почув про загиб Олексія Фоміна, який діяв у районі Чесько-Моравської височини. Та поки що ніяких зв'язків з партизанами не було. А у Мельника вже чорніли на ногах палиці. В селі знову з'явилися листівки: «Показати на знімках особи прибули у протекторат у ніч із 16 на 17 жовтня 1944 року як іноземні агенти. Затриманих негайно передати в найближчі інстанції таємної поліції без допиту...» І про Мельника: «28—30 років, зріст — 180 см., дуже худий, вузьке лице, впадають в очі досить червоної шовки, темно-блондинське волосся, розмовляє по-українському. Хто зловить радянського майора, одержить сто тисяч крон».

Парашутисти йшли на малій відстані від шосе, маючи намір захопити ворожий автомобіль, переодягнутися і добратися до Шумали. Але есесівці чатували всюди. Десантникам знову довелося заглиблюватися у ліс. Васілі Кіш залишив товаришів і пішов в інший бік. Його одразу завернули — парашутисти зустріли на галявині чоловіка з руш-

(Закінчення. Початок в № 55 за 8 травня).

ницею. Всі звели автомати. А незнайомець:

— Знаю, хто ви. Читаю. А я лісник, Йосеф Ейсе. Тут недалеко мій дім. Проще до мене. Не бійтеся, у нас не повторяться Лідіце.

Поручник повірив лісникові. І за півгодини поранений майор уже лежав у його світлиці. Дружина Ейса Анна пригостила їх чаєм і побігла в Тргову Каменіцу, в амбулаторію до знайомого лікаря. А чотирнадцятирічна донька Мирослава готувала для парашутистів обід. Лікар з'явився серед білого дня, перев'язав рани, проінструктував Анну, залишив медикаменти.

Кіш бідався, що не вистачить харчів. Але з'ясувалося, що всього є вистачить. Бо обійстя Ейсів було переважним пунктом для партизанів. Під копіями сина в бункерах Йосеф заховав зброю, консерви, сухарі, цукор. І Мельника перенесли в такий бункер. Ейсе розповів, що тут не раз переховувалися російські військовослужбовці, які тікали з полону, навіть назвав деякі імена — кубанського хлібороба М. Краценка, сибіряків І. Васильєва, С. Коробова...

Мельник швидко одужував. Сім'я Ейса доглядала його як рідного. Потім Йосеф привів зв'язкового партизанського загону імені Яна Гуса підполітника комуніста Грудеяку, той доповів про партизанські групи, що діяли поблизу. Зв'язковий недовго влаштувався зустріч парашутистів з Олексієм Фоміном та комісаром Тумою. І Кіш позав гуртувати новий партизанський загін, який перетворився в інтернаціональну бригаду імені Яна Козіна. Поручник залишив з Мельником Миколу Морякова, а сам пішов у ліс до партизанів.

3.—

Йосеф зайшов у бункер збентеженим:

— На сусідньому лісовому кордоні гестапівці схопили лісника і його сина. Дружина арештованого збожеволіла, а до неї підсилюють шпигунів. Вони так догадуються, що вас хтось переховує тут у лісі. Готуйте облаву».

Не чекаючи ночі, Мельник і Моряков покинули свою схованку і вирушили в партизанський загін. Вони з'ясувалися.

А Йосеф, провісивши парашутистів, покликав Анну, дочку — Мирославу, Дану, Марженку і Ярушку. Він стояв перед ними, як на зібранні. В очах — вогонь гніву і любові.

— Я такі розумію, що є правда на землі. Я пішов до комуністів і сказав про свої наміри. А вони: «Пішли і служите людям без партійності». І я служив і служу. І не боюся ніяких погроз. Що для нас пересторога Франка? Напіреш забруднений. За правду смерть прийняти не страшно. Тому пам'ятайте: якщо когось із нас схоплять гестапівці і будуть допитувати, то нехай палить вогнем, але ніяк ні ти, Мирославо, ні ти, Дану, — ми не повинні проговоритися. Вмерти треба вміти з людською гідністю, з вірою, про яку говорив Григорій».

На другий день прийшов зв'язковий:

— Тума наказує перейти в партизанський загін. Божевілля щось сказало, і вас схоплять».

Йосеф згодився. Але про безпеку треба повідомити свого товариша Празда, працівника сусіднього лісництва. І він побіг до нього. Там, у лісовій хатині, їх і схопили гестапівці. Повели до автостради. І раптом у гурті фашистів — здивування. Ніхто з них не повірив, що у людини може бути така велетенська сила — Йосеф розірвав наручники. І гестапівці кинулися на нього, звалюючи до землі.

Ввечері до хати сім'ї Ейсів наблизилася санна валка. Приїхав сам верховода фашистських головорізів Рзига. Почалася облава, а в хаті — сбіжук. Гестапівці перебили все в кімнатах, забрали цінні речі, продукти. Анну прив'язали до сапелі. Коней гнали цодух. А вона бігла, провалюючись у сніг босими ногами. Рзига, дивлячись на переляканих Ейсових дітей, кричав:

— Від вовків народжуються вовченята. Хай і вмирають голодною смертю у своїй берлозі, як вовчята.

Перші допити. Йосефа катували в Тргову-Каменіцькій тюрмі, потім у Пардубицькому казематі. Були залізним пруттям, нагаєм з металевим стержнем.

— Де бази партизанів?

Ейсе не сказав ні слова.

Мовчала й Анна

Минувши фашистський засліп, тієї ночі в дім Ейсів прийшли два партизани — чех Олдржіх Шафарж і росіянин Микола Химич. Вони принесли дітям одяг і їжу, а Мирославі повідомили про новий парол — «Кремль». До цього його знав лише Йосеф.

Дізнала стала господиню переважного пункту в лісі.

Діти чекали батька, сподіваючись, що його помилують. Та на червоний день знову з'явився гестапівці. Привели закривавленого Йосефа. Штовхнули його в плечі — він став поруч дітей.

— Твоя дочка? — Рзига показав на Мирославу.

— Моя! — відповів Йосеф.

Кат кинувся до дівчини:

— Де схованка?

Але вона дивилася на батька, що прикипів до її очей теплом і таємничим поглядом. Вона зрозуміла все: їх треба перехитрити.

— Гарзді, пішли. Я покажу. Гестапівці рушили в гліб лісу — до болога.

3 ПОВУ палата смерті.

Йосефа замучили в катівні. Анну відправили в Терезинський концтабір, у блок смертників. У травні 1945 року її врятували радянські танкісти. Врятували ратівницю радянського майора Григорія Мельника, який такі добрався до Чесько-Моравської височини. Було ще 420 важких кілометрів. Але добрався. І створив разом з поручником Васілем Кішем інтернаціональну бригаду імені Яна Козіна.

При взаємодії з іншими партизанськими загонами бригада, в якій налічувалося понад 600 чоловік, на дві доби затримала вісімсот гітлерівців, що аросувалися до Праги для придушення повстання. Народні месники пустили під укіє три поїзди, підірвали бронепоезд, висадили в повітря 3 мости, снайпи 16 цистерн і 3 склади бензину. Партизани вели запеклі бої з карателями і знищили 113 фашистських солдатів і офіцерів, 3053 узяти в полон.

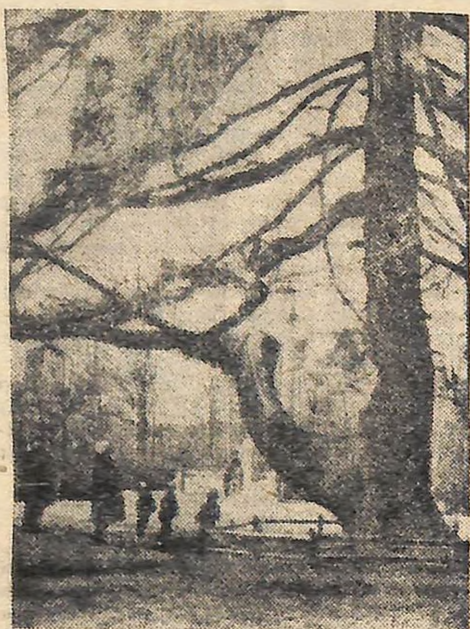
Григорій Мельника уряд Чехословаччини нагородив кількома орденами та медалями, він — почесний громадянин міст Каменічки, Темліце, Лоуни. За мужність і героїзм, за врятоване життя радянським воїнам і подання їм допомоги в період Ватиканської Вітчизняної війни нагороджено й сім'ю Ейсів: орденом Вітчизняної війни І ступеня — Йосефа Ейса (посмертно), медалями «За відвагу» — Анну Ейсе та Мирославу Лішкову (Ейсе).

Він приїхав з Кіровограда і ось стоїть біля обеліска в селі Станіславчику. Згадає бойових друзів-наумовців. Його слово — про свою ратівницю з Чехословаччини. І про яку партизанку, яка йшла до них у бригаду з паролем «Кремль».

Г. А. МЕЛЬНИК (четвертий справа в останньому ряду), і далі справа — начальник УШПР Г. А. СТРОКАЧ, секретар ЦК КП(б)У Д. С. КОРОТЧЕНКО, комісар партизанського з'єднання С. С. КУЩИНСЬКИЙ, секретар ЦК ЛКСМУ М. А. КУЗНЕЦОВ серед партизанів-наумовців.

Фото 1943 року.

Могуча парода в Києві.

Здавна наш обласний центр славиться зеленими насадженнями. Спраді, в Кіровограді їх чимало. Понад 500 гектарів займає масив Шолохової балки, 70 гектарів — Озерної... А насадження в районі Полониківської, Маслянської, на вулицях Леніна, Карла Маркса, 50 років Жовтня та інших створено єдині ансамблі дерев. Зелена окраса міста — то праця людей кількох поколінь.

Леско посадити, але не легко виростити дерево на закутті в асфальт вулиці. І як дерево в місті значно коротший, ніж у лісі. Щоб виростити дерево, часом потрібні десятиліття. Та далеко не кожне ще й виживає. То

● ПРИРОДА І ТИ

...І ТЕХМІНІУМ ПРИРОДОЛЮБА

лого займає малий пущий чи безтурботний наліт, то пошкодять ураган, то його стає жертвою шкідливих і хвороб. Дистається від людей красуням лісам під час цвітіння.

А дерева в місті надзвичайно потрібні! Це і фабрика кисню, і природний поглинач вуглекислого газу, шуму, і парасолька від сонця та дощу, і, віднеміся, — краса. Ніно так не прикрашає місто, як зелені насадження. Як же ставлення до цієї окраси ми бачили вчора, бачимо сьогодні, побачимо завтра?

Кіровограду всього 223 роки, стільки цілком може прожити дерево, навіть на вулиці. Та, на жаль, а не знаю в межах міста дерева, котре було б йому ровесником. І чи багато на наших вулицях старих дерев? Нехай на вулиці не цілком законсервовані, піднімаються будинки, піднімаються й дерева. А на старих вулицях мало залишилося дерев астералів. І не тому, що ми не навчилися їх пінувати, берегти.

По всьому місту килять будівництво, інтенсивно ведуться земельні роботи. Природно, частина дерев змушена поступатися місцем новобудовам. Але гинуть і ті, що знаходяться поруч споруд. Часто — від пошкодження механізмами. Поручена броне корі не може не пошкодити пропилькою і стовбур хвороб і шкідників. Росте, приміром, ряд дерев на вулиці, вздовж ряду килять трамвайні, розміщені між деревами вириті земляні уклади в трамвайні гребні чи кабель і стає засипати

бульдозером. Але й при обережності частину стовбурів пошкоджали, тим самим тривалість життя дерев різко скоротили. Шоправда, на деяких будовах Кіровограда стовбури дерев обшивають дошками. Таке ставлення до зелених насаджень міста можна тільки вважати. А чому б не застосовувати на кожній будові в кожному районі земляних робіт щитки з металу, деревини чи якогось іншого матеріалу нескладної конструкції, які легко можна було б установлювати і знімати? Скільки б дерев удалося врятувати при незначних затратах!

На превеликий жаль, на будовах міста часто рубають дерева без крайньої необхідності. Те, що росло десятиліття, нересте існувати за лічені хвилини.

На березі Інгулу років два тому працювала пересувна автомобільна бурова установка. Бурильники не утруднювали себе. Сверхдовговіжні помпи мали з допомогом... наслідок на деревах майже метрові товщини! Сьогодні сокирою кору, фарбою напосили номер свердловини та інші її дані.

Безжалюбно обрізають і гілки на деревах. Ре можна бачити навіть у центрі міста, в парку імені В. І. Леніна, на вулиці Фрунзе, в Училищному провулку — величезних гілок не відщипували, а буквально відламували їх, не зафарбовуючи свіжих «ран». Це виключено, що вісім такої «розчистки» можуть усохнути ще недовго розквітлі липи, осокори. Натрапляємо уже й зараз на чорні скелети всохлих дерев (на вулиці Калініна, напроти будинку № 44 і 54). А це — небезпечно. Шалілих деревостанів може будь-якої миті обрушитись на пішохода, протіжду машину. Прибрати зачасно таке небезпечне дерево мешканці не завжди спроможні. Чому ж не робити цього своєчасно?

Частину зелених насаджень міста погано підтримувати. В результаті відішовали клони дендропарку, прилегали до критого ґрунту; через сквер побіля озійжиркомбінату пролігла широка асфальтова дорога; багато старих дерев загинуло у зв'язку з розчищенням річки Інгулу. Напрошується асоціація: насадження треба старанно наглядати, враховуючи розташування електричних, водопровідних і каналізаційних мереж, доступ до приміщень під час ремонту.

перспективи розвитку міста. Треба, щоб насадження були довговічними, щоб ними з відчуттю користувалися наші сучасні покоління.

Поряд з цим заходом час подумати й про радикальні, котрі не вимагали б зобов'язувати бережливо ставитись до зеленої окраси нашого міста.

Чому б, скажімо, не запровадити обов'язкового складання норм з италь охорони природи і природоохоронувати в н, чому б не добитись ретельного виконання їх по

ложень будівельниками, працівниками транспорту, електромонтажниками?

Територію під будівельні та земельні роботи повинні здавати державні органи природи і приймати після закінчення робіт. За кожне пошкодження або знищення без необхідності і письмового дозволу дерево кер

івники будівельних організацій мають відповідати як за заподіяний шкоди всенародній власності.

М. НОЖНОВ, член Українського товариства охорони природи, позаштатний інспектор.

На фотоз: цей малий природолюб іме не розуміє, що його із дорослих зробив дереву першу болючу рану.

Фото автора.

ЯК СПРАВИ, ОПЕРАТИВНИКИ?

„Слово надали підсудному. Підвісив молодий юнак. Важко було повірити, що це він бешкетував тоді на вулиці, бив ліхтарі, чіплявся до перехожих.“

Вину свою визнавав повністю... А ще, — голос хлопця зрадливо затремтів, — спасибі оперативникам, що не дали мені більшого накіт... Присягаюся: таке не повториться. Все від горілки...

Два юнаки, Віктор Іщенко та Валерій Скіяренко, до яких були звернені ці слова, ніяково презирнулися. Чого-чого, а подяки вони, відверто кажучи, не чекали...

Стався цей випадок у Новоукраїні, не так давно. І свідчить він про велику відповідальність, покладену на комсомольських оперативників заgonи, у запобіганні правопорушенням.

Комсомольський оперативний існує в місті з 1969 року. Звісно, протягом цього часу оперативники розв'язали чимало проблем, з якими, напевно, зіткнулися (або ж зіткнулися) і їхні колеги. Зскрема, проблеми, зумовлені особливостями роботи в сільському районі.

Кожний член загону тут свідомо виконує відповідальне доручення. Важливо, що оперативники не обмежуються рамками невеликої території (скажімо, районним центром), а часто виїжджають у села району, де молоді звикли до дільничного міліціонера і появу однолітків, які закликають до порядку, сприймають доброзичливо.

У Новоукраїні добре працюють дружинники. Це враховує загін, визначаючи такі маршрути опергрупи, які б давали тісний контакт із першими.

Іноді можна почути: комсомольських оперативників молоді повинні боятися. Це хибна думка. Адже в роботі оперативника будь-яка нетактовність, грубощі недопустимі. Згадаймо випадок не судовою процесі. Навряд чи підсудний проирався б повагою до Іщенко і Скіяренка, якби вони дозволили собі таке.

Загін — це організація, значить — сила, і якщо нею користуватися необхідно, можна ізолювати себе від молоді.

Безумовно, можна створити загін чисельністю в 100 чоловік. Тоді, мовляв, буде можливість чергувати щодня і взагалі розгорнути широку діяльність. Але з досвіду вже відомо — проконтролювати кожного або ж виділити когось з оперативників при цьому важко. Така непомітність була б причиною того, що для багатьох юнаків і дівчат робота в загоні стає нецікавою. Нудьга в будь-яких випадках призводить до розпаду основного ядра загону. Тоді починається його поглинання пововнення, людей добирають недбало, всю роботу зводять до чергувань.

Певно, я не помилюсь, коли скажу: більшість оперативників у сільських загонах — юнаки. А дарма. Дівчата не тільки поліпшують роботу загону, а й своєю присутністю дисциплінують інших, у тому числі й порушників.

Певно, я не помилюсь, коли скажу: більшість оперативників у сільських загонах — юнаки. А дарма. Дівчата не тільки поліпшують роботу загону, а й своєю присутністю дисциплінують інших, у тому числі й порушників.

Читаючи цю статтю, дехто, можливо, подумав, що я хочу відбутися загальниками. Ні, я передусім прагну викласти загальні проблеми оперзагонів, свідомо уникнувши питань про посвідчення, взаємодію з міліцією і т. ін.

Одні з найкращих загонів Новоукраїнського району — Рівнянський. Очолює його Анатолій Миронів, колишній працівник міліції, людина великого почуття обов'язку. Чимало заслуг Миронів в тому, що вже третій рік комсомольський оперативний с. Рівного тримає село у зразковому порядку. Колгоспи імені Калініна, імені Ватутіна, відділення «Сільгосптехніки» регулярно виділяють хлопцям на чергування автотранспорт.

Члени загону проводять рейди. Скажімо, нічні виїзди по перевірці зберігання державної і колгоспної власності. На рахунок оперативників — понад 30 відвернутих крадіжок. Відвернутих, бо основне своє завдання юнаки і дівчата вбачають у тому, щоб запобігти злочинам. Саме тому за неповідомленими, схильними до правопорушень, закріпили шефів, до чергувань по селу залучають юних дзержинців, оперативники часто підвідоміть неблагополучні сім'ї.

Міцний зв'язок з дитячою кімнатною міліцією на громадських засадах, дільничний інспектор Г. К. Худобою, підтримка керівників колгоспів, підприємств — усе це й приносить успіхи оперативникам. Звичайно, авторитет свій вони здобувають наполегливо працюючи.

А як у вас справи, колеги?

Хотілося б на сторінках газети побачити матеріали про кращі оперативні заgonи області, їхній досвід, проблеми. Мені здається, розмова ця була б корисною для всіх.

О. ІЩЕНКО, член корпусу «Молодого комунара», м. Новоукраїнка.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

СЕРЕДА

11 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 11.15 — К. т. «Палітур». 11.40 — Історія для учнів 10 класу. 14.50 — Чемпіонат СРСР з гандболу. Жінки. «311». (Запоріжжя) — «Спартак» (Київ). 16.00 — Консультант до екзамінів з української літератури для учнів 8-10 класу. 18.30 — «Так у нашому роду новоселів». 17.15 — Фільм-концерт. 17.45 — «Десь за дном». (Кіровоград). 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. Г. Х. Андреев. «Сімейний олов'яний солдатик». 18.30 — К. т. «Будова в Саянах». 19.00 — К. т. Ф. Шопен. Балада № 3. 19.05 — К. т. «Письменник і час». Бесіда з Героєм Соціалістичної Праці письменником О. Чаківським. 19.45 — К. т. Тираж «Спогядок». 19.55 — К. т. Триміні. «Сімейна історія». Телевістала. Розділ 3. 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. «На вулиці Пеліканової». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. «Один за всіх, всі за одного». 10.15 — К. т. Телефільм «Вісник життя колгоспників». (ЧССР). 14.00 — Документальний телефільм «Хлопчик, хлопчик». 14.45 — «Творчість В. Полюбова». 15.30 — К. т. «Випадок». 16.00 — Фільм «Морські оповідання». 17.15 — К. т. «Відкриття, сурмачі». 18.00 — «Письменник і час». 18.20 — «Музичний антракт». 18.30 — «Народна академія». У тракторній бригаді дівчі Герої Соціалістичної Праці О. В. Гігалова. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 19.00 — «Вісник». 19.30 — «Наші прем'єри». В. Земляк — «Лебедина зграя». (11 частина). 20.15 — «Сільськогосподарський тижень». Телевістала. 20.30 — В ефірі — пісні. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Голів ансамбл «Гармонія». 22.00 — Тележурнал «Старт». По закінченні — новини.

ЧЕТВЕР

12 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. «Відкриття, сурмачі». 10.15 — К. т. «Сімейна історія». Телевістала. Розділ 3-й. 11.00 — Док. фільм.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

14.30 — К. т. «По рідній країні». Казахська РСР. 15.00 — «Бойові гради». Зустріч школярів з ветеранами 6-го Гвардійського московського авіаційного полку. 15.30 — К. т. «Шахова школа». 16.00 — К. т. «Кіт». Час. Читає. 16.30 — К. т. «Наука сьогодні». 17.00 — К. т. У програмі творчість П. Чайковського. 1. Стравинського (18.00 — Новини). 19.05 — К. т. «Гімнастичний університет мільйонів». 19.35 — Фільм «Вогненні перетини». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. «Поетеса». Михайло Дудін. Вечір у Концертній студії Останкіно. По закінченні — новини.

П'ЯТИЦЯ

13 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — Фільм «Вогненні перетини». 10.30 — К. т. Гімнастичний університет мільйонів. 11.20 — Фільм-концерт «Сторінки оперної класики». 11.40 — «Російська література для учнів 10 класу. 12.10 — К. т. «Майстри мистецтва». Народна артистка УРСР А. Роговцева. 14.00 — К. т. Док. фільм. 15.05 — «Основи радянського законодавства». 15.35 — К. т. Концерт Державного Північного російського народного хору. 16.20 — А. Межиров. «Комуністи, вперед!» 17.00 — К. т. «Вісники». 17.30 — К. т. «Дітям про звірат». 18.00 — «Десь за дном». (Кіровоград). 18.15 — К. т. «У кожному малюнку — сонце». 18.45 — «Кіровоградська спортивна». (Кіровоград). 19.15 — Телефільм «Це важливо і вигідно». (Кіровоград). 19.35 — «Партійне життя». Виступ першого секретаря Співробітничого міського партії В. М. Сідина. (Кіровоград). 19.50 — К. т. «На добраніч, діти!» 20.15 — «Час». 21.30 — К. т. «Кінопанорама» 23.00 — К. т. Чемпіонат Європи із спортивної гімнастики. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. Фільм «Уроки на завтра». 11.00 — Новини. 17.30 — «П'ятирічка ефективності і якості». (Автотранспорт Дніпропетровщини). 18.00 — Реклама. Оголошення. 18.30 — Для дітей. «Зірочка». 19.00 — «Вісник». 19.30 — В. Земляк — «Лебедина зграя». (11 частина). 20.25 — К. т. «Сатиричний об'єкт». 20.50 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Де ти, генер, Максим?» 22.45 — «Такожде з нами». 23.30 — Новини.

СУБОТА

14 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. «АВГДейка». 10.00 — «Для нас, батьки». 10.10 — К. т. «Ранкова по

та». 11.00 — К. т. «Більше хліба, більше товаришів». 11.30 — К. т. «Розповіді про художників». 12.10 — К. т. «Зачути най». 12.40 — К. т. «Природа і людина». 13.15 — К. т. Тираж «Спогядок». 13.25 — К. т. «Гру без небезпек». 13.55 — К. т. Фільм «Дізна історію, схожа на казку». 15.30 — К. т. «Здоров'я». 16.00 — К. т. Кар'єра творчості М. Римського-Корсакова. 16.30 — К. т. «Сніг дружини». 17.00 — К. т. «Очі вуділе — неймовірне». 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. Чемпіонат Європи зі спортивної гімнастики. Жінки. (Прага). 19.30 — К. т. «Відхиляючи приклад Жовтня». 19.45 — К. т. «З пісню на життя». Фінал Всесоюзного телеконкурсу молодих виконавців. (21.00 — «Час»). 23.15 — К. т. Чемпіонат Європи зі спортивної гімнастики. Жінки. (Прага). По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Док. телефільм. 11.00 — «На ліпш. 11.17 — «Пісні про кохання». 11.45 — К. т. «Головний про професію». 12.45 — «Рідна природа». 13.15 — Для дітей. Ляльочка вистава. 14.05 — «Слава овіні». (Донецька шахта «Іллічівка»). 14.50 — К. т. «Жовтневий засів». Антологія революційної і радянської пісні. Випуск 19-й. 15.15 — «Суботній репортаж». 15.45 — «Зарплатуємо на пісню». 16.15 — Для дітей «Катюша». 17.45 — Концерт. 18.05 — В. Земляк. «Лебедина зграя». (У частині). 19.00 — «Вісник». 19.30 — К. т. «Вісник». 19.30 — Рік 1942. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — О. Фредро — «Дамі і лусарам». Вистава. В перерві — новини.

ВІСНИК

15 ТРАВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика для дітей. 9.30 — К. т. «Будильник». 10.00 — К. т. «Суджу Радянському Союзу». 11.00 — К. т. Концертний зал телевізії «Орля». 11.50 — К. т. «Хочу все знати». 12.00 — К. т. «Музичний клас». 12.30 — «Сільська година». 13.30 — К. т. Д. Кабалевський. 10 есеїстів В. Шекспіра в перекладі С. Маршак. 14.00 — К. т. «Етапи великого шляху». Фільм «Велике життя». 15.25 — «Кінограма». 16.05 — К. т. «Вашому домі». 16.50 — К. т. «Міжнародна панорама». 17.20 — К. т. Мультиплікацій. 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. «Клуб кінополювання». 19.15 — А. Яковлев. «Чарівне слово». 19.20 — К. т. Фільм «Дочки — матері». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Закінчений концерт фестивалю мистецтв «Московські зорі» передає з Великого театру Союзу РСР. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. Для дітей Фільм-концерт. 10.20 — Кіножурнал. 10.30 — «Малювання України». 10.50 — М. З. Синельников. «Сестрички». Вистава. 12.40 — «Юмор-77». 13.40 — «У світі музики». (Людвіг Ван Бетховен). 14.40 — «Слава солдатам». 15.40 — «Сільські обрії». 16.40 — «Зустріли дозвіл». (Кіт — Старопапа). 17.40 — Малецький концерт. 17.55 — В. Земляк. «Лебедина зграя». (VI частина). 19.00 — «Вісник». 19.30 — Телефільм. 19.55 — К. т. «На добраніч, діти!». 20.45 — «Час». 21.30 — К. т. Фільм «Цирк засміє вогні». 22.45 — К. т. Сніг дружини. Корінь. (Румунія). 23.15 — новини.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.